

SMRŤ ÁRONOVA

*„Tebe patrí chválospev, Bože, na Sione a Tebe nech sa splní sľub.
Ty počúvaš modlitbu, k Tebe prichádza každé telo s vyznaním nepravosti.
Keď nás premáhajú naše priestupky, Ty nám ich odpúšťaš.
Blahoslavený, koho si vyvolíš a pripúšťaš do svojej blízkosti, aby prebýval na Tvojich
nádvoriach.
Nasýtíme sa požehnaním Tvojho domu, svätosťou Tvojho chrámu.
Úžasnými skutkami spravodlivosti nám odpovedáš, ó, Bože našej spásy, Ty nádej všetkých
končín zeme i ďalekých ostrovov.
Ty, ktorý staviaš vrchy svojou silou. Amen.*

LEKCIA: NU 20,22-29

TEXT: NU 20, 24, 28

Milí bratia a milé sestry!

V jednom z prekladov Písma svätého je táto dnešná lekcia nazvaná Smrť Áronova. Smrť. Slovo, pri počutí ktorého nám po chrbte často prechádzajú zimomriavky. A keď sa nás táto udalosť bližšie dotýka, pripustíme si, že sme smutní, skleslí, máme pocit prázdnoty. Či si to priznáme, alebo sa budeme klamať, v hĺbke srdca nám aspoň na istý čas zostane nevyplnený priestor. Lenže smrť by mala na nás pôsobiť aj stimulujúco. Mala by nás naplňať nádejou na vzkriesenie, na opätovné stretnutie s naším Pánom a na večné spoločenstvo s ním.

Všimnime si spolu, ako prijal Boží ľud príkaz, ktorým odvolal zo služby, povolal k sebe Árona. Z 29. verša prečítanej časti sme sa dozvedeli, že ľud oplakával Árona tridsať dní. Smútili, aj keď vedeli, kam odchádza, a videli, s kým odchádza. Stál pri ňom jeho brat a syn. Tí najbližší. A nezabúdajme, že ho očakával Ten, ktorý ho k sebe povolal. Lenže plač Izraela sa po tridsiatich dňoch skončil. Smútok prešiel, bolesť prebolela, lebo museli kráčať ďalej. A čo naše smútky, žiaľ, bolesti? Ako dlho sa im poddávame? Koho oplakávame, keď stojíme nad hrobmi našich blízkych?

Žiaľ Izraela preboleli, lebo Hospodín sa postaral o náhradu za Árona. V hodine smrti stál pri ňom Eleázar, jeho najstarší syn, a jemu obliekol Mojžiš rúcho veľkňaza. Čo znamenalo v období putovania na púšti toto rúcho?

Bolo znakom funkcie veľkňaza. Jej viditeľným znakom. Vieme, že úlohou veľkňaza bolo prinášať obetu na Hospodinov oltár.

Ale nebola to len úloha, lež i výsada. Nezaslúžená pocta. Vyznamenanie, ktoré sa dostalo Áronovi z milosti, zadarmo, pretože si ho Hospodín vyvolil. Jedine on mohol vstúpiť na najsvätejšie miesto v stánku stretávania. Jedine on mohol predstúpiť pred Hospodina. Raz v roku, obetujúc za svoj národ i za seba.

A táto výsada prinášala so sebou aj povinnosť. Povinnosť v každom prípade, v každej situácii sa podvoliť, byť poslušným Hospodinovi. Uznať Jeho autoritu, prijať Ho za svojho jediného Pána.

Funkcia, výsada, povinnosť. Nie sú to len pojmy, platné pre život Árona, ale aj pre nás, ktorých apoštol Peter nabáda, aby sme budovali duchovný dom. Sme dostatočne silní a dokážeme zladit' tieto, od seba dosť vzdialené pojmy? Funkciu, výsadu a poslušnosť? Ak chceme byť úprimní aspoň k Hospodinovi a k sebe, musíme si priznať, že nie sme. To však neznamená, že nemôžeme splniť Hospodinov príkaz, ktorý nám dáva skrz apoštola Petra. Nieкто pred nami ho totiž splnil dokonale. Nám už stačí iba nasledovať Jeho príklad. A práve pre tento príklad, pre jeho nasledovanie, sa dostala pred náš duchovný zrak naša dnešná lekcia.

Áronovou smrťou totiž nevyumrel kňazský rod. Áron má nástupcu, ktorý už svojím menom svedčí, že Hospodin pomáha. Hospodin pomohol Izraelitom v púšti a pomáha aj duchovnému Izraelu, určil preň, pre nás Niekoho, Kto nám otvoril cestu k Nemu, Kto nám zaručil a nasledovaniahodne ukázal, že sa dá zladit' funkcia, výsada a poslušnosť.

Ježiš Kristus akoby bol presne nasledoval Áronovu smrť. On ju aj prekonal. A skrz Neho ju prekoná aj naša duša. Zamyslíme sa spolu nad paralelami, nad spoločnými znakmi, ktorými sa zhoduje Áronova smrť so smrťou Ježiša Krista.

Obaja končia svoj pozemský život na vrchu. O Áronovi čítame, že zomrel na vrchu Hór, o Ježišovi vieme, že svojho ducha zveril do rúk Hospodinových na Golgote. Na hore, na vyvýšenom mieste. Akoby pre výstrahu. Áron zomrel za neposlušnosť pri vodách Meríby, Ježiš za neposlušnosť, za hriechy celého sveta. Oboch sprevádzal skromný zástup verných. Árona preto, lebo taký bol Hospodinov príkaz. Iba Mojžiš, služobník Hospodinov, a Eleázar, Áronov nástupca. Ľud Izraela tam síce bol, ale Áron, Mojžiš a Eleázar boli z neho vyčlenení. Ľud ich sprevádzal pohľadom, ale nemohol zasiahnuť. A čo Ježiš Kristus? Ani Jeho verných nebolo veľa pod golgotským krížom.

Obaja boli zbavení rúcha. Áronovo rúcho dostal Eleázar, jeho syn, člen a pokračovateľ jeho rodu. Na Ježišovom rúchu sa delili Jeho kati, pohania. Tí, z ktorých jeden po Jeho smrti vyznal, že to bol Syn Boží. O Jeho rúcho sa delili pohania. O Jeho biele rúcho sa delili tí, ktorých ruky boli sfarbené krvou. Brat, sestra! Cítiš, že si účastný(á) tohto rúcha? Ježiš ho nedal ani jednému zo svojich apoštolov, ani jednému z tých, ktorých napomínal slovami: „Nie zdravý, ale chorý potrebuje lekára.“ Ale dopustil, aby sa oň delili pohania. Smrteľne chorí, skrz hriechu odsúdení na zatratenie. Im dáva Ježiš možnosť, aby Ho našli, aby Ho spoznali, aby zistili, že On je Boží Syn. A týmto svojím počínaním dáva aj nám možnosť stať sa účastníkmi Jeho svätého kňazstva, duchovného kňazstva, duchovného domu. Dáva nám možnosť nasledovať Jeho príklad v zladení funkcie, výsady a poslušnosti.

My nemôžeme zastúpiť nikoho pred Hospodinom, pred Jeho trónom, iba ak v modlitbách.

Môžeme však predstúpiť priamo pred Neho, lebo Ježiš nám k Nemu svojou poslušnosťou otvoril cestu. Nemôžeme si hľadať iných prostredníkov, lebo Hospodin nás očakáva, On nás prijme takých, akí sme.

A čo naša poslušnosť? Nie vždy sme schopní a – priznajme si – nie vždy sme ochotní podvoliť sa Hospodinovým príkazom. Ale berme si príklad z Ježiša, ktorý sa podvolil príkazu smrti, aby nám zaistil večný život. A tu vidíme ďalší spoločný bod, znak, ďalšiu paralelu medzi Áronovou a Ježišovou smrťou. Ani jeden z nich nereptal, keď Hospodin vyslovil svoj príkaz. Áron nereptal, pretože si zaiste uvedomil svoj hriech a Ježiš ho prijal, lebo si uvedomil hriech Izraela, tvoj i môj hriech, aby sme mohli večne žiť v Jeho Kráľovstve, aby sme nezostali niekde na hranici medzi životom a smrťou, na hranici medzi Egyptom a Kanaánom.

Nám stačí sa rozhodnúť. Stačí nám vyjsť na temeno vrchu, stačí nám dôjsť pod golgotský kríž a vyznať tam svoj hriech. Lebo niet ospravedlnenia bez stretnutia s Ježišom pod golgotským krížom.

Eleázar musel vidieť zomierať svojho otca, aby si uvedomil, že ho má nasledovať, že sa má stať jeho nástupcom. Aj my musíme duchovne umrieť hriechu, aby sme mohli večne žiť s Ním, aby sme mohli ako Mojžiš a Eleázar zostúpiť k ľudu a hlásať Jeho slová, vyznávať Jeho učenie, svedčiť o Ňom skutkami. Eleázar sa nevzpieral, keď ho Mojžiš zaodel Áronovým rúchom. A čo my? Sme ochotní prijať Ježišovo biele rúcho a s ním všetky radosti a strasti kresťanského života? Všetky radosti a strasti Jeho učeníkov, duchovného Izraela?

Eleázar zostúpil k ľudu, slúžil a putoval s ním do prisľúbenej krajiny. Aj Ježiš putuje s nami do krajiny Kanaánskej. Neopúšťa nás, sľubuje nám, že zostane s nami po všetky dni až do skončenia sveta. Po stretnutí s Ním musíme aj my zostúpiť k ľuďom, ktorí čakajú na naše služby i svedectvá.

Nech v nás Hospodin posilní vôľu a chuť stretnúť sa s Ježišom pod golgotským krížom. Nech nám pomôže, aby sme dokázali zomrieť hriechu a žiť Ježišovi, nasledujúc Ho v plnení služby sprostredkujúcej modlitby, žijúc s Jeho výsadou (možnosťou predstúpiť pred Hospodina), a nasledujúc Ho v poslušnosti, aby nás mohol použiť ako živý kameň svojho duchovného domu. Amen.

Písané kázne -2021, Mgr. Erika Domonkošová